

Hoofdstuk 1

Engeland, 1858.

Livia kijkt naar haar reflectie en veegt langzaam een traan weg, die zich een weg over haar wang baant. De talloze diamanten om haar pols glinsteren in het licht van de kaars die op haar pas geoliede kaptafel staat. Iemand zou kunnen zeggen dat ze alles bezit wat haar hartje begeert. De juwelen laten haar echter koud.

Ze rilt en trekt haar witte, zijden kamerjas nog wat verder dicht. Ze had zich haar bruiloft en daarbij de aanloop naar haar huwelijksnacht anders voorgesteld. Er waren nauwelijks gasten aanwezig en de plechtigheid was gehaast en kleurloos. Geen receptie, geen bloemen, absoluut geen diner en al helemaal geen sprake van een feest. In plaats daarvan werd ze vrijwel direct na de ceremonie weggestopt in een kleedkamer en daarna ontboden naar de slaapkamer van haar echtgenoot.

Wanneer ze haar spiegelbeeld beter bestudeert, ziet ze dat haar ooit zo levenslustige, donkerbruine ogen nu dof en leeg staan. Ze hoopte vroeger dat ze uit liefde zou trouwen. Welk jong meisje droomt er nu niet van om smoorverliefd te worden op een knappe lord, die haar tot zijn vrouw maakt en meeneemt naar zijn landgoed?

Toen Livia's vader, een bankier geëmigreerd vanuit Italië, in financiële moeilijkheden kwam, verkocht hij haar aan de hoogste bieder. Ze komt dan misschien niet uit een welvarende familie, ze is wel een ongeëvenaarde schoonheid. Haar volumineuze, donkerbruine haren golven over haar schouders en haar amandelvormige, kastanjebruine ogen worden omlijst door lange, zwarte wimpers. Haar volle, donkerroze lippen zijn zeer

verleidelijk en lijken gemaakt om te kussen. Daarnaast is ze klein van postuur met een voluptueus zandloperfiguur. In alles lijkt ze verrassend veel op haar moeder, die treurig genoeg overleed toen ze nog geen tien jaar oud was.

De markies van Radcliffe, een lord op leeftijd met een gigantisch fortuin, was volgens haar vader de uitgelezen kandidaat. Zijn overleden vrouw had hem geen erfgenaam geschonken, dus moest en zou hij hertrouwen. Of zijn aanstaande bruid met een riante bruidsschat kwam, dat maakte hem niks uit.

Hij liep in een rondje om haar heen, met zijn handen achter zijn rug. Zijn wenkbrauwen waren grijs en borstelig en zijn kleine, ratachtige blauwe ogen vertoonden een nare schittering. Lord Radcliffe had nauwelijks nog haar op zijn hoofd en zag er vadsig en onspertief uit, alsof hij al zijn dagen spendeerde in een luie stoel. Zijn lippen waren uitzonderlijk dik en deden haar denken aan een vissoort die ze ooit eens in een prentenboek had gezien. Het leek alsof de heer nog nooit een dag in zijn leven had gelachen, met mondhoecken die omlaag hingen als de wangen van een basset hound.

“Heupen die gemaakt zijn om kinderen mee te baren” had hij gezegd, toen hij haar keurde alsof ze een paard op een veiling was. Hij trok nog net niet haar bovenlip op om haar gebit te inspecteren.

Beschaamd en onderdanig wendde ze haar blik af en liet de vernedering stilzwijgend over zich heen komen. Ze wist dat ze geen keus had, in haar eentje zou ze het niet redden in deze wereld.

Hij wilde haar maar wat graag hebben als accessoire aan zijn arm, om zo de show te stelen in zijn elitaire kringen. Haar vader verhandelde haar ter plekke als een regelrechte fokmerrie, waar-

na hij terugverhuisde naar Italië en de rest van zijn leven door Lord Radcliffe werd voorzien van een klein pensioen.

Ze besloot toen dat ze haar vader nooit meer hoefde te zien, omdat ze hem dit nooit vergeven kon. Enkele jaren later overleed hij, moederziel alleen. Livia wilde niet afreizen naar Italië voor zijn begrafenis, al was het de vraag of haar echtgenoot dat überhaupt had toegestaan.

‘Waar blijft dat mens?’ hoort Livia Rolands gedempte stem vanuit de aangrenzende slaapkamer mompelen.

Ze ademt bibberig in en uit en duwt zichzelf, met beide handen op de kaptafel, omhoog van haar